Василь і Галя возять сіно. "Нивою", з причепом. Причіп Василь змайстрував сам: фабричний не дуже для села годиться, та й спробуй його, чорта, дістати.

До слова: все, що є у дворі, Василевими руками й зроблене. Він і столяр, і тесля, і слюсар, і токар — немає такої професії, яку б не освоїв Василь. От тільки ніяк не научиться інструмент класти на місце. Де майструє, там і покине. А потім ходить, шукає, сердиться:

— Хто взяв молоток?

Або:

— Не бачили, де подівся рубанок?

— Я скоро в борщеві струмент твій знаходитиму! — вичитує Галя.

Тож наклали сіна з горою, Василь сів за руля, а Галю примостив зверху на сіні: щоб не розтрусилось по дорозі.

Забачивши "Ниву", я ухопив вила й побіг до стодоли: помогти вкинути сіно.

Василь підкотив, вийшов з машини:

— О, а де Галя?

Ні Галі, ні вил, за які вона трималася, ні доброї півкопички сіна на причепі не було.

— Де ж вона ділася?

— По дорозі загубили,— висловив я припущення.— Поїдемо, бо, може, забилася.

— Не забилася, там м'яко.— Василь уже складав сіно.

Спорожнивши причеп, поїхали шукати Галю.

Галя сердитою квочкою сиділа посеред розкиданого сіна. Однією рукою все ще трималася за вила, другою розтирала забитого бока.

— Упала? — спитав Василь зачудовано.

— Злетіла! — відповіла розлючена Галя.

— Я ж казав: тримайся за вила.

— А я за якого чорта трималася?

— То чого не гукнула?

— Я не гукала? Кричала — голос зірвала! Так ти вилупив свої баньки баранячі та й покотив — не оглянувсь!

— Ти диви,— роздивлявсь Василь вила.— Я ж їх мовби добре встромляв...

— В гузно собі так устромляв би!

Я відійшов, щоб далі не слухати. Коли Галя розгнівається дуже, то краще відійти десь подалі.